

ЕРИК РАНКИН

ВОДОЛЕНТЕ

ЧОВЕКЪТ НА ПРАГА НА НОВАТА ЕРА

МЕТАФИЗИЧЕН РОМАН

София, 2010

Пролог

Четири мига във времето

28 август 1945 г. – заливът Сагами, Япония

Под сиянието на почти пълната луна началникът на офицерския стол Върн Бекет се облегна на парапета на щирборда на американския военен кораб „Никълс“. Докато оглеждаше закотвените плавателни съдове на Отряда със специална задача 38, погледът му се спря върху кораба „Мисури“. На сутринта щеше да види как „Мисури“ акостира в токийското пристанище и на борда му Япония щеше да подпише безусловната си капитулация.

От мрака изникна най-добрият приятел на Върн – Джони Лейн, промъкна се до перилата и запали цигара. Краткият проблясък на кибритената клечка освети уморените лица на двамата млади мъже.

– По дяволите, ако знаех, че си тук, нямаше да се налага да си слагам глупавата спасителна жилетка.

Върн не беше в настроение за празни приказки.

– Ако паднеш от палубата в този нощен час, ще си много доволен, че си я сложил.

Той подръпна силно ремъците на собствената си жилетка.

– Сигурно – Джони обърна гръб на лекия бриз, подухващ в залива. – Върн, през последните един-два часа чу ли от вътрешността на кораба да се носят странни звуци?

– Мисля, че не. Защо?

– Не знам. Сигурно ми се е сторило – Джони дръпна силно

от цигарата и задържа дима дълбоко в дробовете си, преди да го издиша със следващите си думи. – Мислиш ли, че войната с японците наистина свърши?

Върн не отговори.

– Разбира се, че свърши – отговори си сам Джони. – Едва ли искат още някой град да бъде сринат от атомна бомба.

– Да не говорим за още сто хиляди изпепелени цивилни – добави Върн тихо, когато пред очите му отново изникна неопи-суетата гледка. Откакто преди три седмици двете атомни бомби бяха пуснати над Хирошима и Нагасаки, не можеше да се отърве от чувството, че му се повдига.

Настъпи неловко мълчание, което обаче не беше достатъчно да накара Джони да замълчи.

– Хей, чух, че може да сме един от корабите, които ще ескортират „Мисури“, когато акостира утре в Токио. Навярно ще видим разни важни клечки от флота. Може дори във вестниците у дома да публикуват снимка как старият император Хирохито ни целува задниците!

Дванайсетте кълтящи удара на камбаната на мостика прекъснаха тирадата на Джони и оповестиха началото на новия ден.

Върн погледна ръчния си часовник.

– Полунощ. Мисля, че е най-добре да затворя за малко очи преди да е дошло време за закуската. Лека нощ, Джони.

За негова изненада единствената реакция на Джони беше вцепененият му поглед, фокусиран в нищото.

– Пожелах ти лека нощ, приятел...

Джони го прекъсна с разтревожен вик:

– Чу ли, Върн! Отново онзи звук!

Нямаше как да сбъркат внезапното изскърцване на огъващ се метал, което долетя от вътрешността на кораба. Шумният вой се чуваше винаги, когато разрушителят попаднеше в силно вълнение, но не и когато бе закотвен в спокойни води, както сега.

– Какво, по дяволите, е това? – зададено попита Джони, когато стенанията на метала се усилиха.

След миг щяха да разберат. Точно зад камбуза* помощният бойлер започваше да се претоварва от огромното количество пара под налягане, събрала се зад ръждасал предпазен клапан. Неочаквано, с гръмовен грохот, бойлерът с вместимост над 3500 литра избухна и проби дупка в навеса над ширборда. Металните отломки и свистящата струя горещ въздух блъснаха двамата мъже през перилата в леденостудените води на залива Сагами.

След няколко минути всички кораби от флотилията щяха да вдигнат тревога с пронизителния вой на сирени и светлините на прожекторите, но за миг отново настана тишина. С изключение на приблизително двуметровата дупка в горната палуба на „Никълъс“ и двете самотни фигури, носещи се в среднощното море, всичко изглеждаше както секунди по-рано.

Замаян и люлеещ се на повърхността, задържан над водата единствено от спасителната си жилетка, Върн започна да се свестява и да проумява какво точно се беше случило. До този момент той беше служил четири години на боен кораб, без да получи нито едно нараняване. Иронията на ситуацията не му убягна, докато гледаше блещукащите на небосвода звезди. „Как ще ме запишат от военноморския флот? – зачуди се той. – Като мирновременна жертва, ли?“

Тъмночервеното кърваво петно, което забеляза на лунната светлина, потвърди опасенията му, че двамата с Джони наистина са тежко ранени.

– Джони! – закашля се Върн от влязлата в дробовете му солена вода. – Джони! Добре ли си?

Върн успя да загребне няколко пъти по посока на приятеля си. Но потресен намали скоростта, щом се приближи и видя, че гърлото на Джони е прерязано от нащърбено парче метал, забило се дълбоко във врата му.

* Мястото на кораба, където се приготвя храната – *Бел. ред.*

– Мили Боже! – прошепна Върн, наясно, че няма никаква вероятност Джони да е жив.

Над него от мостика на „Никълъс“ някой започна да осветява морската повърхност с фенер.

Върн успя да помаха с две ръце над главата си и опита да привлече вниманието към себе си, но след като прецени в какво положение се намира, се усъмни, че има по-големи шансове от Джони да бъде измъкнат жив от водата. Макар да не беше ударен пряко от летящ метал или отломки, усещаше, че има тежки вътрешни наранявания. Изпитваше силна пареща болка в торса, от което заключи, че има вътрешен кръвоизлив близо до бъбреците. Като постави ръка отляво на корема си, напипа твърда подутина на мястото, където събиращата се кръв започваше да набъбва под кожата.

В обгръщащата го тъмнина Върн си пое тежко въздух и се примири с вероятността да умре, като започна да казва единствената молитва, която знаеше:

– Сега, когато лягам да спя – започна той с треперещ глас, – те моля, Боже, да пазиш моята душа. И ако умра, преди да...

Той спря, когато го споходи неочаквана мисъл.

– Всъщност, *преди* да умра, искам да говоря със своя ангел-хранител.

Успяваше да задържи главата си над повърхността, като пореше водата с краката си, и чуваше забързаните стъпки и обърканите викове на тичащите по палубите на „Никълъс“ моряци. Но отвъд тези познати шумове се носеше друг звук – далечен и тих. След като се съсредоточи върху него, Върн осъзна, че чува мек женски глас, който повтаряше неразбираема поредица от думи.

– Ехо? – извика Върн в нощта. – Има ли някой там?

Сега чу думите ясно. Те сякаш извиха едновременно от далечината и някъде дълбоко от съзнанието му.

– Тук съм, Върн – каза гласът и той разбра, че всъщност това са думите, които бе чул да се повтарят.

Разумът му стигна до заключението, че сигурно халюцинира или най-малкото си говори сам. Но въпреки това не се сдържа и отвърна на примамливия глас.

– Коя си ти?

– Аз съм онази, която повика.

– Моят ангел-хранител?

Последва продължително мълчание.

– Ако подобно определение те успокоява, не се колебай да ме наричаш така – отговори накрая гласът.

Краткият отговор убеди Върн, че не си говори сам наум, защото знаеше, че не би използвал в разговор с никого, още по-малко със себе си, изрази като „подобно определение“ и „не се колебай“.

– Тук си, защото умирам, нали?

Пак последва мълчание.

– Тук съм, защото ме призова.

„Защото съм те призовал? Искаш да кажеш, че е трябвало да направя само това?“

– Добре тогава, ще попитам по друг начин: ще умра ли тази нощ? – докато изричаше въпроса потрепери, защото му се струваше, че знае отговора.

– Не, Върн, няма да умреш тази нощ. Никой не си отива от живота, независимо колко кратък или дълъг е бил, без да изпълни предопределената си цел тук, на Земята.

Тайнствените думи предизвикаха у Върн колкото объркване, толкова и облекчение.

– Не разбирам.

– Искам да ми направиш една услуга.

– Искаш... – каза задавено той. – Искаш аз да ти направя услуга?

– Да, трябва да предадеш едно съобщение.

– Съобщение ли? Какво съобщение? На кого?

– Сега не разполагам с отговорите на тези въпроси – отвърна гласът. – Но мога да ти кажа следното: когато моментът

настъпи, морето ще доведе съобщението и онзи, който трябва да го получи. Затова те моля винаги да си близо до водата.

Дезориентиран и объркан, Върн разбра, че разговорът – или пък халюцинацията – приключва.

– Почакай! – провикна се той отчаяно в нощта. – Ще се срещнем ли отново?

За щастие дочу отговор:

– Върн, аз винаги ще съм до теб.

Докато последните думи отекваха в съзнанието му, по тялото му се разля силна тръпка – приток на енергия, вследствие от който се разтресе от гърчове и забели очи.

Отстрани покрай корпуса на „Никълс“ спускаха перпендикулярно малък моторен катер. В него бяха капитанът на лодката, двама членове на екипажа и корабният лекар, който крещеше заповеди на моряците по палубата.

– Хайде! Побързайте и спуснете лодката! И включете прожектора!

– Да, сър! – потвърди техникът, отговарящ за прожекторите. – Вече загарява.

– Знаем ли колко души може да са във водата? – извика лекарят към всички.

– Току-що приключихме проверката при тревога – отговори един от моряците, застанали при перилата на разрушителя – всички са налице с изключение на офицери Бекет и Лейн. Още ги търсим вътре, но може да са били на палубата в почивката между смените си.

В този миг огромният прожектор се включи и започна да изследва тъмната морска повърхност.

– Ето там! – извика морякът с прожектора и задържа светлинния лъч върху безжизненото тяло във водата.

Капитанът насочи лодката към осветения участък.

– Мили Боже! – възкликна лекарят, докато оглеждаше тялото, обърнато с лице нагоре и широко отворени очи. Нащърбеното парче метал, врязано във врата на Джони, почти напълно беше отделило главата му. – Една жертва! – извика той към палубата, а после се обърна към екипажа: – Бързо, вземете онова одеяло и ми помогнете да го издърпаме отстрани, *внимателно*.

Щом Джони беше изтеглен в лодката и покрит, лъчът на прожектора бавно започна да осветява околните води. Няколко секунди по-късно гърлото на моряка, насочващ прожектора, се сви от ужас. От мястото си високо на мостика той видя как в светлия кръг навлизат рояк сиви перки.

– Акули! – задави се той, преди да извика силно – *Акули!*

Няколко фигури с вретеновидна форма, седем или осем на брой, заобиколиха безжизненото тяло на Върн.

– Изглежда са намерили моряка преди нас – каза лекарят и поклати глава, тъй като явно вече нямаше смисъл от спасителна операция. – Акулите надушват кръвта от огромно разстояние.

И тогава в невероятна хармония животните образуваха тесен кръг около Върн с насочени към тялото му островърхи муцуни. Изглежда чакаха подходящия момент, за да го нападнат дружно.

Удивителното беше, че макар катерът да се движеше към тях, животните не се помръдваха от местата си.

– Какво, по дяволите, става тук? – заекна капитанът, когато лодката се плъзна сред загадъчно неподвижните същества, плуващи близо до повърхността.

От това разстояние мъжете чуваха как от време на време рязко изсвистяване пронизва тъмнината.

Корабният лекар не проумяваше какво се случва, но бе убеден в едно.

– Това не са акули – каза той, щом разпозна звука от шумното издишване на въздух. – Делфини са.

– Делфини, ли? – не повярва капитанът. – Какво, за Бога, правят?

– Не смея дори да гадая. Но мисля, че няма да ни пречат. Нека по-бързо извадим човека от водата.

Щом катерът се приближи достатъчно, двамата моряци се пресегнаха и издърпаха Върн в лодката, готови да покрият трупа му с одеяло. Като чиста формалност лекарят притисна два пръста върху шията на Върн, за да потвърди втория смъртен случай. Очите му се разшириха:

– Почакайте! Напипвам пулс!

С бързи движения докторът разкъса униформата на офицера, за да го прегледа за рани, а един от моряците поднесе амоняк под носа му.

Върн постепенно се свести и огледа безизразно четиримата мъже, наведени над него.

– Съжалявам, че се наложи да идвате заради мен, момчета – каза той и леко се закашля, – защото мисля, че няма какво да направите. Вътрешностите ми са разкъсани.

Лекарят прокара ръце по корема на Върн и внимателно натискаше с възглавничките на пръстите си, за да провери за следи от травми.

– Така ли, моряче? Да не би да криеш нещо от мен? – попита той ликуващ и озадачен, след като установи, че началникът на офицерския стол Върн Бекет по необясним начин е оцелял след ужасяващата експлозия без нито едно сериозно нараняване.

Новината за мистериозното оцеляване на Върн се разпространи бързо и дни наред беше основна тема на разговор сред екипажа на „Никълъс“. Но най-голямо впечатление на всички направи историята за групата диви делфини, които наобиколиха Върн, за да го защитят. Моряците не подминаваха с лека ръка подобни поличби и започнаха да гледат на Върн като на човек, който има особена връзка не само с морето, но и с обитаващите го създания.

**17 август 1989 г. – Тортола,
Британски Вирджински острови**

В края на обраслия с палми черен път ръждясала метална табела оповестяваше местонахождението на изследователския център. Ръчно написаните с боя букви, криви и с неравни разстояния помежду им, уведомиха двамата млади предприемачи, че са пристигнали в Института за ултразвукови изображения при делфините. Щом забелязаха знака, двамата се спогледаха скептично, докато джипът си проправяше път сред задушната джунгла.

– Сигурен ли си, че си струваше да идваме? – попита Чад Хановър, съосновател на „Спасители на потънали кораби“, печеливша фирма за откриване на съкровища от Маями. След табелата пътят преминаваше в два успоредни коловоза, които следваха криволичещата брегова ивица на острова.

– Дали съм сигурен? – промърмори Калвин Брукс, докато триеше потното си чело с ръкава на ризата. – Не съм сигурен, да му се не види. Но както вече ти казах, ако онова, което този човек разправя, е истина, ще е лудост да не проверим какво може да направи за нас.

Калвин не прикриваше нетърпението в гласа си, докато си преповтаряше наум телефонния разговор, който ги беше примамил в този отдалечен край на Британските Вирджински острови.

– Виж! Ето го!

– О, Боже, сигурно се шегуваш – изстена Чад при вида на недодялана циментова барака, с площ не повече от десетина квадратни метра и покрив от застъпващи се ламаринени листове. Зад бараката в брега се плискаха водите на изкуствена лагуна с диаметър около шейсет метра. – Пристигнахме ли? Това ли е високотехнологичният изследователски институт, за който ми разказваше?

– Е, поне знаем, че човекът не харчи излишни пари за луксозна сграда.

Щом джипът спря пред бараката, от сградата изскочи група посрещачи, съставена от трима възрастни и едно малко момче, които приветстваха посетителите.

Д-р Трой Уолъс, основател на института, се здрависа с тях:

– Добре дошли на Торта! – засия той. Облечен с чисти бели ленени панталони и риза, Уолъс можеше да мине за управител на изискан курорт. – И в нашия скромнен изследователски център.

С твърдо ръкостискане, което внушаваше увереност и въодушевление, д-р Уолъс продължи с представянето:

– Аз съм Трой, местният луд учен, а това е асистентът ми Джери Спийрс.

Калвин и Чад забелязаха контраста между двамата домакини. На видима възраст около петдесет и пет години, с ведри сини очи, гъста кестенява коса и стройна фигура, Трой изглеждаше два пъти по-млад. За разлика от него, макар вероятно малко над двайсетгодишен, Джери беше подпухнал, отпуснат и дишаше хрипливо – свидетелство, че вероятно прекаляваше с храната и алкохола. А по отсъстващото изражение на лицето му можеше да се заключи, че редовно, както и съвсем наскоро, се е почерпил със силната марихуана, която се намираще лесно в целия Карибски басейн.

След като свали очилата си и ги забърса с края на тениската си, Джери леко кимна, вместо да се здрависа с тях – жест, при който кичури дълга рижава коса паднаха върху лицето му.

Калвин неловко помахаше с протегнатата си за поздрав ръка.

– Приятно ми е да се запознаем, Джери. Аз съм Калвин Брукс, а това е съдружникът ми Чад Хановър. Д-р Уолъс каза, че ти си истинският двигател на това начинание.

Джери почти не обърна внимание на комплимента.

– Трой е човекът с блестящите идеи – призна Джери и от-

метна косата си назад. – Но ще е нужен съвсем нов тип компютърен хардуер, за да докажем, че делфините притежават способностите, които си мислим, че имат. Аз разбирам именно от компютри.

– Компютри – изсумтя Чад. – Напоследък всички говорят за компютри. Не са ли просто скъпи пишещи машини?

Джери се наежи при невежото изказване на Чад.

– Господин Хановър, един ден персоналният компютър ще замести всички познати ни технологии за обмен на информация – телефона, радиото, телевизията, каквото ви дойде наум.

– Да, бе – отвърна с насмешка Чад. – Стига да нямате нищо против да гледате телевизия на миниатюрен екран в черно и зелено.

– Повярвайте ми, скоро всички компютри ще са с цветни монитори – предрече Джери с насмешка.

Трой се намеси преди разговорът да добие по-остър тон.

– Съжалявам, че ви прекъсвам, но искам да ви запозная с още двама души, които са важна част от екипа ни. За мен е удоволствие да ви представя господин Хейдън Търел, а този дребо-сък е синът му Ранди – заяви лъчезарно Трой.

Хейдън, местен жител на острова, се хвърли въодушевено напред и прегърна неочаквано Чад и Калвин. С топлота и плам, и с усмивка, която разкри безупречните му зъби, почти сияещи на фона на абаносовата му кожа, той им съобщи какви са задълженията му в центъра.

– Работата ми е да храня оназ риба – каза той гордо и погледна през рамо към лагуната.

Всички насочиха вниманието си към спокойните води на плитката лагуна, където непосредствено под повърхността се плъзгаше силуетът на делфин от вида афала.

– Това е Ночи* – каза д-р Уолъс. – Той е най-новото опитно зайче на центъра.

* Notchy (англ.) – нащърбен, назъбен. – Бел. прев.

– Ночи, ли? – попита Калвин.

– Аз го кръстих – обади се нетърпеливо момчето с тъмна, блестяща на слънцето кожа. – Щот’ Човека с делфините каза, че може, и щот’ на тоз делфин му няма едно парче от перката на гърба. Човека с делфините мисли, че го е ударила лодка, но аз се хващам на бас, че се е бил с гигантско морско чудовище!

Трой се изчерви леко, когато го нарекоха Човека с делфините, название, което един клас ученици му беше дал по време на посещението си в изследователския център.

– Никак не си притеснителен, а? – пошегува се Калвин. – Как се казваш?

– Ранди. На дванайсет години съм и вече съм в шести клас!

– Приятно ми е да се запознаем, Ранди – каза Калвин, след което погледна въпросително Трой. – Хей, докторе, може ли Ранди да ни запознае с вашия делфин?

– Чудесна идея – зарадва се Трой и подкани с жест момчето да ги поведе към лагуната.

Докато групата се затътри през ситния бял пясък, Трой започна да подготвя почвата за представянето си.

– Калвин, прочетох за последния ви успех при спасяването на останките на галеона „Финистера“.

– Да. Направих многобройни проучвания, да не говорим, че открих кораба благодарение на едно щастливо предчувствие – похвали се Калвин. По думите и тона му личеше, че за него предчувствието е било много по-важно от проучванията. – Във всички испански документи, които открихме, пишеше, че корабът е потънал на почти осемдесет километра югоизточно от брега на Флорида, което означаваше, че е на дълбочина, на която щяха да ни трябва подводници с дистанционно управление, за да го извадим.

Чад се включи в разказа.

– Оказа се, че е потънал само на осем километра от брега на Маями в достатъчно плитки води, че едва ли не можехме да дос-

тигнем до него с шнорхели – засмя се той. – Злато на стойност дванайсет милиона долара на дълбочина шест метра, а никой не го беше намерил в продължение на почти четиристотин години!

Трой ги остави за миг да се порадват на историята за невероятния си късмет, преди да пусне бомбата.

– А ако ви кажа, че щях да намеря кораба за по-малко от седмица? – попита той.

Със сбърчено чело Калвин се замисли върху абсурдното му изказване.

– Д-р Уолъс, ще кажа, че ако можете да докажете твърдението си, незабавно ще ви предложим авансова сума за изследванията ви.

– Донесохте ли монетите, за които ви помолих? – попита д-р Уолъс.

Озадачен, Калвин бръкна в джоба на ризата си, извади две от златните испански монети, които бяха намерили на „Финистера“, и ги постави в протегнатия длан на Трой.

Той за миг се полюбува на монетите с неправилна форма, а после небрежно хвърли една от тях навътре в лагуната.

Чад извика слисан:

– Какво, по дяволите, правите?

Без да отговори, Трой събу кожениите си сандали и нагази на няколко крачки в лагуната. Ночи се спусна към него като радостно кученце. С усмивка, която разкриваше пълната му с конусовидни зъби уста, делфинът показа лицето си от водата и издаде дълга поредица от силни и жизнерадостни кръсъщи.

– Ночи – каза Трой, когато спря и отвори длан, за да покаже на делфина другата монета. – Отиди. Намери. Същата.

Щом даде нареждането, Трой извади от задния джоб на панталоните си малка мрежа за декоративни рибки и постави дървената ѝ дръжка в устата на делфина.

Очевидно запознат с упражнението, делфинът завъртя с плясък мускулестото си тяло и се гмурна под повърхността.

– Почакай малко. Нали не очакваш да намери мъничката монета във водата? – попита разтревожено Чад.

– Не, не очаквам да я намери – изсумтя Трой и поклати глава. – Вече я е открил.

И за доказателство само след няколко секунди Ночи вече се бе върнал при краката на Трой и му подаваше мрежата, в която блестеше златната монета.

Калвин и Чад едва повярваха на очите си.

– О, стига! – възкликна Чад и потупа съдружника си по рамото. Сигурно е някакъв номер!

Калвин стоеше смълчан, докато осмисли изцяло демонстрацията на Трой. Когато най-сетне продума, той заговори напълно сериозно и мина направо на въпроса:

– Делфинът може ли да направи същото в открито море?

– Разбира се. Нужно е да покажете на добре обучен делфин какво търсите и след това само трябва да изчакате, докато най-сложният биологичен сонар на света претърсва океана.

– Сигурно се шегувате – намеси се Чад и изглеждаше точно толкова скептично настроен, колкото и звучеше.

Но Калвин не слушаше приятеля си. Вместо това премина към следващия логичен въпрос:

– А за какво сме ви ние? Защо просто не основете собствена компания за спасяване на потънали кораби?

Трой потъна в спомени за над трийсетте десетилетия, които беше посветил на изследванията на делфините.

– Както ви казах по телефона, за работата ми е необходимо постоянно финансиране. Но истинската причина... – започна той с мистериозен тон, но след това замълча.

– Да? – подкани го Калвин.

– Истинската причина е, че, изглежда, тези изследвания водят до много по-вълнуващи открития – каза Трой почти шепнешком. – Защото, ако предположенията ми се окажат верни, един ден няма да е нужно да казваме на делфина какво да търси.

Делфинът сам ще ни описва или по-точно ще ни *показва* предметите, които е видял.

Калвин поглъщаше всяка дума от краткото и предпазливо обяснение на Трой.

– И как, за Бога, един делфин ще направи това?

С една мисъл преднина пред заинтригуваните си гости, Трой вече водеше групата обратно към сградата, където Джери щеше да поеме втората част от представянето.

Чад и Калвин останаха изненадани от вътрешността на бараката, защото докато отвън тя изглеждаше като много от полуизмазаните паянтови постройките на острова, отвътре помещението беше безупречно чисто и пълно с куп скъпа електронна апаратура.

Джери отиде до голям централен компютър, разположен върху един рафт, и седна на високия стол пред него.

– Нека ви запозная с начина, по който делфините възприемат заобикалящата ги среда – започна той и дебелите му пръсти запрепускаха по клавиатурата. – Освен зрението си делфините използват и изумително прецизна форма на ехолокация, за да усещат околната среда. Виждали сте ултразвукови изображения на бебе в утробата на майка, нали? Е, тези изображения са примитивни в сравнение с нещата, които делфинът може да представи визуално чрез биологична версия на същата технология.

– Откъде знаете? – предизвика го Чад.

– Защото знаем, че делфините излъчват ултразвукови пулсации с честота над 65 000 херца, докато повечето уреди за изображения, които използваме днес, работят с честота не повече от 40 000 херца. Погледнете. Това е сонограма на германска подводница, потънала по време на Втората световна война. Трой беше част от екипа, който я откри преди три години.

Триизмерното зелено изображение на подводницата изпълни компютърния екран.

– Помня тази подводница! – каза Чад. – Това е U-534, която водолазният клуб „Ловци на акули“ откри край бреговете на Дания.

– Точно така – потвърди гордо Трой. – Бяха чули за работата ми с оборудване за висококачествени изображения и ме наеха да направя сонограмата. Сканирахме подводницата на 50 000 херца.

Чад разгледа внимателно монитора.

– Подробностите са удивителни. Сякаш човек може да се протегне и да я докосне.

– Знам – отвърна Трой. – Всички, които участваха, включително компанията за спасяване на кораби и датският спонсор, който плати за цялата операция, останаха много доволни от резултата.

– Да, толкова доволни, че решиха да подарят на Трой това – добави Джери и взе резбована дървена кутия от лавицата до монитора. После отвори капака и им показа старинен пистолет „Лутер P08“, поставен върху надиплен червен сатен. – Откриха го на подводницата и го подариха на Трой в знак на благодарност.

Калвин зяпна при вида на големия черен пистолет.

– Нима е бил на подводницата? Идеално запазен е!

– Цялата лодка беше в идеално състояние – отговори Трой. – Запазил я е тънък слой петрол, изтичал от резервоарите повече от четирийсет години.

– Може ли? – попита Калвин, вече протегнал ръка към кутията. – Не е зареден, нали?

– Разбира се, че не е – засмя се Трой. – Едва ли някой би искал да стреля с оръжие, прекарало над четири десетилетия под водата.

Хванал тежкото оръжие с две ръце, Калвин насочи вниманието си към изображението на подводницата върху екрана.

– И така, докъде бяхме стигнали?

Трой продължи с представянето.

– Както каза Джери, според нас делфините не само че улавят

тези ултразвукови изображения, но са способни и да ги *препредават!*

Калвин едва успяваше да осмисли думите им:

– Имате предвид на други делфини ли?

– Да, но освен това и на всеки, който може да разшифрова излъчваната от тях информация.

– Не говорите за хората, нали? – попита Чад още по-недоверчиво.

– Да, за хора, които разполагат с подходящата технология – потвърди Трой.

– Със скъпа технология – добави Джери и почука отстрани на компютърния монитор.

Калвин незабавно разбра как подобно откритие би помогнало на компанията в търсенето на съкровища. И тогава, без дори да потърси с поглед съгласието на съдружника си, той изрече думите, които знаеше, че ще им струват милиони, но също така биха могли да им донесат милиарди долари печалба от спасителните операции.

– Участваме – каза само той, без да обърне внимание на пессимизма на Чад. С тези думи внимателно върна лутера в кутията, извади чекова книжка от джоба на ризата си и започна да пише.

7 април 1993 г. – Кий Ларго, Флорида

Като барабанеше с пръсти в ритъма на класическия рок, който се лееше от уредбата, Ребека Ларсън се огледа в огледалото за обратно виждане на микробуса си „Фолксваген“ и се усмихна. Дългата мразовита зима я беше потопила в меланхоличен унес и знаеше, че една седмица почивка с приятелките ѝ на топло ще ѝ помогне да излезе от омагьосания кръг. Ребека свали стъклото на прозореца си и остави топлият въздух да развее дългата ѝ руса коса.